

[Wilhelm.]

sparsen ikke er indregnet for det andet år, altså 1976-77, var usikkerhed om dens omfang. Derfor, 3 måneder efter, erindrede jeg ministeren om dette spørgsmål, idet jeg henviste til, at man i takt med kommunernes budgetvedtagelser ville kunne opgøre det kommende års konsekvensbesparelser.

I sit svar den 30. juli 1975 lovede ministeren, at udviklingen ville blive fulgt nøje, og svaret sluttede — det er Folketingstidende 1974-75 (2. samling) sp. 7464:

„Det er naturligvis min hensigt at give folketingets socialudvalg meddelelse, hvis der skulle ske afgørende ændringer i forudsætningerne for den beslutning, folketinget traf i foråret om besparelsen på daginstitutionsområdet.“

Trods dette har ministeren mig bekendt aldrig meddelt socialudvalget omfanget af konsekvensbesparelserne for det kommende finansår. Tværtimod. Da hun et par måneder senere i et nyt spørgsmål blev erindret om sine tidligere løfter, afviste hun i sit svar den 8. oktober 1975 overhovedet at lade en sådan opgørelse foretage, og som noget helt nyt og i strid med de tidligere erklæringer sluttede svaret — det er Folketingstidende 1975-76, sp. 121:

„Der er ikke i forliget noget grundlag for en beregning af en konsekvensbesparelse for årene efter 1975-76.“

Nu foreligger imidlertid de oplysninger, som gør det muligt for os selv at udregne besparelsen. De er fremlagt i anmærkningerne til det nye finanslovsforslag. Jeg kan ikke gennemgå det detaljeret her, men skal henvide til det bilag nr. 1, som pressen og ordførerne har fået i tilknytning til min ordførertale her, og kun nævne slutresultatet. Der vil i det kommende finansår være 10.300 institutionspladser færre, end det var forudsat i budgetoverslaget, som den vedtagne besparelse skal ses i forhold til, og det giver en konsekvensbesparelse på mindst 150 mill. kr., muligvis mere, men under alle omstændigheder tilstrækkeligt til, at den aftalte besparelse vil være gennemført uden én eneste fyring. Med andre ord, hvis man ikke tilbagekalder alle fyringer, der er bebudet pr. 1. april, så gør man sig skyldig i en dobbeltbesparelse.

Der er endvidere rigelig plads til at be-

sætte de stillinger, som ansættelsesstoppet har gjort tomme, samt til at bringe vikarkontoen op på nogenlunde det niveau, den havde før nedskæringen.

Men nednormeringerne er tilrettelagt helt uden hensyn til nogen konsekvensbesparelse, og ikke nok med det, nednormeringerne er endda gjort langt skrapere end svarende til det aftalte sparebeløb selv uden hensyn til konsekvensbesparelsen.

VS gjorde meget tidlig opmærksom på dette. I en serie spørgsmål til socialministeren i august-september pegede jeg på, at socialstyrelsens nye normeringsregler ikke fører til en personalereduktion på 9,3 pct. som bebudet, men at vi kommune for kommune kunne påvise, at personalereduktionen blev langt større. Den 22. august 1975 svarer socialministeren, at der endnu ikke foreligger nogen endelig opgørelse af personalereduktionen, og så slutter svaret — det er Folketingstidende 1974-75 (2. samling) sp. 7535:

„Skulle det vise sig at blive tilfældet, vil jeg tage de nødvendige konsekvenser heraf, idet jeg bestemt ikke kan gå ind for, at der skal afskediges et større antal personer end nødvendigt for at gennemføre den besparelse, der har sin årsag i den almindelige lørdagslukning og den særlige nednormering ved fritidshjemmene.“

Nu er det for længst klart, at VS havde ret også på dette punkt. Der foreligger rent administrative fejl og misforståelser, og regeringen kunne selvfølgelig rette sådanne fejl rent administrativt. Det fremgik for øvrigt også af socialministerens svar eller mangel på svar til mig i spørgetiden forrige onsdag, at den ikke havde nogen som helst begrundelse for ikke at gøre det.

Men hvad gør den i stedet? Den indgik forhandlinger med forligspartierne om, hvorvidt fejlen skulle rettes. Den gav hr. Jens Møller og hr. Brusvang, som begge har demonstreret en ubetvingelig hang til at spille stærke mænd, vettet over for tilbagekaldelse af disse mange fyringer, som i virkeligheden lå ud over og var i strid med folketingsvedtagelsen af 30. april

Jeg kan kun finde én logisk forklaring, og det er, at man med truslen om at fyre langt flere, end der selv i værste fald er dækning for i vedtagelsen af 30. april, har søgt at